

Lošėjų karai: #3

William R. Forstchen

NAPOLEONO REVANŠAS

Knygute.lt

William R. Forstchen

**NAPOLEONO
REVANŠAS**

Lošėjų Karai #3

Mokslinis-fantastinis romanas

Paslaptingi ir galingi Prižiūrėtojai,
besistengiantys bet kokia kaina išsaugoti
savo viešpatavimą Galaktikoje,
pasinaudoja Senovės Klajūnų įrenginiu,
kurio nesugeba nei valdyti, nei sustabdyti.
Magelano Debesiui iškyla mirtinas
pavojus. Visų protingų būtybių likimas
dabar priklausys tik nuo Imperatoriaus
Napoleono, kurį galbūt pavyks prikelti iš
laiko gelmių...

Vertėja: IRMINA DOMEIKIENĖ

William R. Forstchen
The Gamester Wars #3
THE NAPOLEON WAGER

New York, Del Rey books, 1993
Copyright © by William R. Forstchen, 1993

Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2020

*Napoleono istoriografams -
profesoriui Giunteriui
Rozenbergui bei Rikui Šaidui
su viltimi, kad jiems patiks
įžymiajam prancūzui suteikta
galimybė antrąkart išmėginti
likimą.*

Prologas

Kam: Retunai ir Trečiajam Prižiūrėtojų ratui.

Nuo ko: nuo Vušo, Ketvirtojo rato Prižiūrėtojo.

Tema: ŽAIDIMAI.

Pranešu, kad jūsų lažybų suma užfiksuota ir priimta. Artimiausiu metu gausime ir "pirmojo smūgio" (kaip tai vadina žemesnės rasės) rezultatus. Jūs lažinatės už Lario grupę prieš Gablonos grupę. Primenu, kad šiuo metu Gablonos atakos sėkmė yra vertinama santykiu 3,7:1.

Beje, aš manau, jog būsimas puolimas patirs nesėkmę, ir Žaidimas, nepaprastai patrauklus jau pačioje savo pradžioje, tęsis toliau. Primenu savo broliui Retunai, kad šitokios rūšies laiškus patikėti ryšio priemonėms arba popieriui būtų itin neprotinga. Mums, Prižiūrėtojams, dera rūpintis savo reputacijos nepriekaištingumu. Ir dėl to visas žinutes

*apie mūsų dalyvavimą Žaidimuose siūlau
siųsti "visiškai slaptai" (kaip, vėlgi, sako
žemesniųjų rasių atstovai). Telydi jus visus
taika.*

Šventos Elenos sala,

*Longvudo dvaras, vidurnaktis,
1820 metų birželio 18.*

Tai buvo velniškai bloga diena. Tiesą sakant, jis jau seniai nematė gerų dienų. Kitos datos taip pat virpino sielą nostalgiais prisiminimais, bet nė viena iš jų nenuodijo jos taip, kaip ši. Viskas tuomet galėjo pakrypti kitaip, jeigu tik tas prakeiktas Gruši būtų nuvedęs savo korpusą prasidėjusios kanonados link. Šiandien tai nebekėlė jokių abejonių. Jis privalėjo įsakyti Nėjui pridengti armiją nuo atakuojančių prūsų. Veikiausiai Nėjus būtų suspėjęs ateiti jam į pagalbą. Ir Nėjus niekuomet nebūtų sau leidęs "pradanginti" prūsų armijos, kaip tai padarė tas kvailys Gruši. Štai jį ir reikėjo pastatyti vietoje Nejaus kautynių lauke. Nepaisant visų jo trūkumų, maršalas Gruši nė už ką neprarastų galvos taip, kad suguldytų po anglų patrankomis beveik visą kavaleriją.

Visa tai nutiko lygiai prieš penkerius metus - Vaterlo.

Prisiminimai galutinai išvaikė miegą, kurio ir šiaip negalėjai vadinti miegu - neramus snau-

dulys, ir tiek. Prisiminimai ir eilinis raižančio skrandžio skausmo priepuolis. Jis įsiklausė į nakties garsus. Už lango, sodelyje, aidėjo anglių sargybinio žingsniai. Bet štai jis sustojo, ir pasigirdo prislopintas šnabždesys - angliški žodžiai iki šiol režė klausą ir kėlė buką pasipiktinimą. Tylą nutraukė merginos juokas. Na, žinoma, ji tiesiog privalo iš pradžių truputį pasilaužyti. Nors dabar vis vien nieko neįvyks, nes už poros minučių prasideda postų patikrinimas. Bet jei vaikiną nekvailas, jis būtinai paskirs pasimatymą vėlesnei valandai.

Jis nusišypsojo tamsoje. Kareiviui negalima priekaištauti už tokias menkas silpnybes, net jeigu šis kareivis - anglas.

Imperatorius nejudėdamas gulėjo ant prakaitu permirkusių paklodžių. Taip, diena buvo sunki. Tokią dieną visuomet nelengva prisiminti pergales, kurių (skirtingai nei pralaimėjimų) buvo tiek daug. Jis pamėgino surikiuoti jas kol kas dar neblogai dirbančiose smegenyse.

1800 metų birželis, Marengo. Kautynės, tapusios legenda. Atminty suskambo karinis maršas, sukurtas pergalės garbei: sunkus atakuojančios kavalerijos ritmas, o pabaigoje - pergalingi fanfarų garsai. Jo pirštai automatiš-

kai mušė taktą, akys spindėjo nuo svaigių prisiminimų, skruostais riedėjo laimės ašaros.

1805 metų gruodžio antroji, Austerlicas. Jo karinių pasiekimų viršūnė. Skambant Marengo pergales maršui, į centrinių aukštumų šturmą leidosi jo mylima gvardija. Kurtinantis kano-nados griausmas. Ir džiaugsmingas valiavimas. Jie šaukė taip garsiai, jog virš kautynių lauko virpėjo šaltas žiemos oras, o jų balsų aidas, regis, atsirito čionai per erdvę ir laiką. Bet tik jis vienas galėjo išgirsti tuos širdžiai mielus šūksnius.

Prometėjas.

Kas gi tuomet palygino jį su senovės titanu? "Jie prikaustys jį prie vienišos uolos, kur prisiminimai apie buvusią šlovę kamuos ir alins jo sielą bei kūną".

To niekada nebebus.

Jis vėl užsimerkė, tarsi trokšdamas pasislėpti nuo savo paties ašarų.

"Aš pralaimėjau Marengo kautynes penktą valandą dienos ir vėl laimėjau jas septintą valandą vakaro".

Jis puikiai prisiminė šią akimirką. Jis šaukte šaukė tą istorinę frazę supanikavusiai svitai ir štabo karininkams. Štai tik pamiršo, kokios gi

tai buvo kautynės? Borodino? Leipcigas? Vaterlo? Tikriausiai vis dėlto Vaterlo.

Ne, prisiminti nepavyks. Betgi taip buvo! Jis pats prisiminė šią frazę ir girdėjo, kaip vėliau ją kartojo kiti. Nejaugi ir atmintis ketina jį apvilti? Ir tai prasidėjo ne vakar, o jau labai seniai. Laimėjęs mūšį prie Austerlico ir maudydamasis šlovės spinduliuose, jis pajuto pirmuosius atsėlinančios senatvės požymius. Galvoje šmėstelėjo pusiau pamirštas epizodas iš senovės istorijos, kurios jis mokėsi mokykloje. Vežime greta triumfuojančio Romos karžygio visuomet važiuodavo juokdarys, nuolat kartojantis nugalėtojui: "Atmink, viskas gyvenime praeina, praeis ir ši šlovės akimirka". Taip, jis prisiminė šią frazę Austerlico lauke, nutviekstame tekančios saulės spinduliais, ir kažkodėl tuomet pagalvojo, jog kitos tokios akimirkos jo gyvenime nebebus.

Tikrai, būtent tada jis pirmąsyk pajuto, kaip išpurto kadaise lieknas kūnas, kaip nusilpo kažkada ereliškos akys.

O dabar dar ir nepakenčiamas nuolatinis pilvo skausmas, kartais tiesiog varantis jį iš proto.

"Viskas praeina, praeis ir ši šlovės akimirka".

Nejaugi išties viskas praėjo? Tas klausimas jį kamavo be paliovos. Nejaugi jam lemta baigti dienas ant šios plikos uolos, šiame skurdžiame drėgname kambarėlyje? Jis godžiai įsiklausė į tamsą, tarsi tikėdamasis išgirsti naktyje an gelo-kario balsą, žadantį jam kitokią ateitį ir kitoki galą. Žadantį pasiimti jį iš čia ir sugrąžinti į tą pasaulį, kuriame jis vėl galės dėvėti uniformą, klajoti po kautynių lauką mūsų išvakarėse, sėdėti prie žygio laužo su savo bambekliais gvardiečiais ir pasakoti jiems apie būsimą pergalę, kurią mintyse jis jau pasiekė ir kurią jiems dar teks iškovoti savo durtuvais. Kas benutiktų, bet koks likimas geresnis už tą, kuris tyko jo čia, šioje Dievo pamirštoje saloje!

Ausyse vėl suskambo Marengo pergalės maršas, melodijos sparnais atskraidinęs prisiminimus apie tvarkingas nenugalimųjų gvardiečių gretas, drebinančias pergalės laukus savo kurtinančiais šūksniais: "*Vive l'empereur, vive l'empereur!*"¹ O, kad taip dar bent kartelį išgirdus šį pergalės šauksmą ir savo akimis išvydus prieš mūsų išsirikiavusią kariuomenę! Jis kreipėsi į Viešpatį, karštai melsdamas šios paskutinės malonės, bet atsakymo nebuvo.

¹ Tegyvuoja Imperatorius! (pranc.).

Buvo tik tylą, trikdoma karčios nuversto ir mirštančio Imperatoriaus raudos.

1

- Įeik, įeik, mano drauge, tau čia nėra ko bijoti, - svetingai pakvietė Bukha Tagas, dar kartą įsipildamas savo taurėn persikų spalvos gėrimo.

Laisvai išsidrėbęs ore sklendžiančiame antigravitaciniame krėsele, turtingiausias Magelano Debesies havarnietis priplaukė prie durų ir pakibo greta įėjusio Eldino Lario.

- Tolokai išsirinkai vietele savo pramogų planetai, - tęsė Bukha, - pačiame galaktikos pakraštyje. Velniai rautų, jos nė žvaigždėlapuose nerasi.

Ksarnas neskubiai ištraukė straubliuką iš konteinerio su ekskrementų kokteiliu - mėgiamiausiu šios gigantiškų insektoidų rasės patiekalu - ir kruopščiai jį nušluostė, šitaip išreikšdamas pagarbą šeiminkui.

- Turiu prisipažinti, jog visiškai pritariu gerbiamo Bukhos Tago nuomonei, - pratarė ksarnas, palinkdamas prie Eldino ir užliedamas pastarąjį savo dvokiu alsavimu. - Jei gauti pranešimai teisingi, Korbinas Gablona šiuo momentu veikiausiai jau miręs. Tik beprotis gali tikėtis antrą kartą gyvas ištrūkti iš tos prakeik-

tos Skylės. Al-Siga - tai tokie niekšai, kurie iš pradžių nudobia, o paskui pasidomi, ką pribai-gė. Jei apskritai pasidomi. O ant Korbino jie griežia dantį, ypač po to, ką tu su savo bičiu-liais prikūrėi...

Eldinas Laris, buvęs vasba, o dabar turtin-giausias Magelano Debesies žmogus, protes-tuodamas pakėlė ranką ir nutraukė ksarno monologą. Kai kalba pakrypdavo į žaidimus, juo labiau į paskutinius, insektoidas tap-davo beveik toks pat nepakenčiamas, kaip ir jo senas bičiulis Jaroslavas.

Eldinas apsidairė, paeiliui nužvelgdamas kiekvieną savo palydovą.

Mari, apie kurią jam, tiesą sakant, nė galvoti nebesinorėjo, buvo priešakinėje salės sekcijo-je. Tiesiog nuostabu, kaip drauge patirtos ne-laimės gali taip suartinti visiškai skirtingus žmones, jog viskas galiausiai pasibaigia vedy-bomis! Tiesa, vėliau, kai praeina pirmasis svaigulys, tokios poros likimas ima risti amžių nugludintu takeliu. Eldinas įtarė, kad ji vei-kiausiai jautėsi kur kas laimingesnė toje nušiu-rusioje tavernoje, pagrindinio Al-Šigos miesto pakraštyje, kur jai teko dirbti ir virtuvėje, ir salėje, aptarnaujant negausius lankytojus....